

20. Ett sällhets land, ther Zions
fångar löste, med löne gå; ther wallust
strömmar öste på nya Sadsens gator
flyta om. O! sälla land, o ewigt säl-
la boning, kom Jesu, kom och för oss
till then, wåning,

Ja Amen kom!

21. Ett sällhets land, ther sorg en
hjertat sårar, ther Jesu hand the mån-
ga heta tårar, som ångsligt här af ögon
flåmda ut, skall torka bort: En skall ta
mera skåmma thes Själaro, när bitter
sjåle-flåmma

Slit har ta slut.

22. Gif GUD at jag tin tröst och
glädje njuter, tills Jag min mun och
ögon igensluter, thet är och blir min
hjertans enda skatt. I Himlen någd
Jag Jesum efter leter, alt jordi-
skt slåp, all wårlds fåfångligheter

Jag gier god natt.

23. Och när jag sist har lycktat mi-
na dagar, och nått det mål, som tu
min GUD behagar, låt mig ta glad
gå till min stilla ro; Tag Tu min Sjål
och låt then hos Tig wara tills med sin
kropp hon åter samman parad
hos Tig får bo!!

En GUDelig

Sijå.

Om Själens ledsnad wid Jorden
och thes usla hyddor

Samt

långtan till Himmelen och thes
Sälla Boningar.

Den sjungas som Swad är det åt att
jag mitt sinne qwålar ic.

Tryckt år 1759.

I.
S Vad gangnar wål, at efter
wården sika. Som Ramons
folk, jemt snåla hop och snika
Och göra sig till Jordens slaf och trål?
Hwad winst är thet at tjena wården
snöda, och lemna sist för allt sitt släp och
möda.
En sålder siäl?

2. Then ena om then andra ringwis
släcktar hwar för sitt stofft han slämtar,
fråser fåcktar Sigrätt så trött som Bon-
den wid sin plog: then litet har är aldrig
ther med nögder, then mycket får är
dock till mera bögder,
får aldrig nog.

3. O swikfull wårld; hur mången siäl
tu dårar, och liten lust med många he-
ta tårar Betalar dyrt: Vist tu wål ål-
skans wård? ach nej; then lust som tu
gier siäl ock hierta then bytes sist i ewig
we och smårta,

O swikfull wård.

4. Hwad är tin lust, som tu så plågar falla? En honungs mun som har i hjertat galla, Ett ögnbleks frögd, som föder ewig pust, O! lustans wän, såg dock hwad thet kan båta, at litet le och sedan ewigt gråta

är thet när lust?

5. Ach! then är blind som följer fiotterns nöje, och tumlar om med lustan i sitt löje, En gömder Orm i bröstet har then wist: Then synd som war så sot i första början, Then blir wäl fur och tro mig tu lär spörja

Thes galla sist.

6. När hjertat ej får någon ro för sweda, när hela världens lust dig blir en leda, Tu leds wid alt och strygges wid dig sielf? när samwets agg dig börjar til at skåra, och hemlig eld titt lit och krat- ter tåra

ur afgrunds Elf.

7. Hwad är titt gull, med hwilket tu så prälar, Titt stoft, som tu med gullfärg sagert målar? En lysand träck är thet en glittrand mull; En pung af bara stoft och wäder stinner, En eld som sist på mångens hierta brinner,

Thet är iitt gull.

8. Hwad

8. Hwad är tin gunst? en byggning satt på sanden, Entäck Siren, men lågger ändtlig banden på hjertat, och gör dig en fångslad siäl GUD nåde then, som ther will fästa tankar och i then hamn will länka ner sitt Ankare,

Then är en trål.

9. Hwad är tin prackt, titt ståt som tu här förer? Ett flygtigt damb som minsta wädret rorer? och såsom agnar fort med winden far. Tu är ett stoft, och stoft tu måste blifwa, En mullsäck arm, och likwäl will tu flifwa,

och wara rar.

10. O säll then siäl som dig har lärde förackta, och alt titt siås med stoffet lika ackta, Som hon ner under sina fötter trår: O! säll then siäl som till sin GUD har längtan, ther ingen jord, men Helig Himmels trångtan

Om hjertat rår.

11. Hwad är vårt lif som wi så säkert lefwe, Fast wij hwar stund i dödsens fiåstar swåfwe; wi tänke ej at thet är ganska kort: vårt lefnads glas snart luvit är till ånda, Snart är och trånfullspunnen på vår slända, och wij måst bort.

12. Ju

12. Ju längre lif ju längre själens
trångsel, wij sittje här som fången i sitt
fångsel, och ångsligt wänte vår förlof-
nings stund: wij wårle steg på steg till
thess wij stasiren ha från oss lagt at ste-
ga ned i grafiren
till fista blund.

13. Ju längre lif ju längre år wår
möda, wårt eländs mått, och synda-
schuldens snöda alt ökes mer med wåra
där och år. Then lilla ro och glädje-
stund wij njuta I thetta lif, then få
wij dyrt nog sluta
med mången tår.

14. Hwad är tå åt at efter wårlden
rånna, och som en träl för usla mulen
thenna sig släpa trött, ja lägga ewigt
of Uppå sin stål: Hwad har tu dock
wål runnit, När högsta mål tu i tin
jord har funnit
Tu arma tok;

15. Se tig wål om och följ thet bäs-
ta råde, sky fiott och wårld, bed GUD
om Andans nåde, at kunna få en själ
från jorden bögd. Skull, du ett qwal
för ewig Hemmel wälja? Skull, tu tin
Port i Glädjen wårldöst sälja
för lumpen frögd?

16. En

16. En Himmels del är gladt och
nöjsamt hjerta wål then, som thet
kan ha i lust och smårta, I trångmål,
fullnad, glädje, lif och död. Så wij eij
just oss giöda här på jorden, Så få wij
nog wid rika Himla borden,
Ja Öfwerflöd.

17. Thet sällhets land tjt Himlens
wänner längta, Tjt the med gråt och
suckan ångsligt trångta, och utom thet
the aldrig ha rätt frögd; Thet sälla
Land, ther the få ewigt ståda sin milda
GUD, med sina ögon båda,
I Himmels Högd.

18. Ett sällhets land, ther the få ro-
ligt hamna, Sin söta wån sin Jesum
få omfamna; ther Herren blir thes
Skield och liufwa Sol: ther Bruden
klädd i sine hrita kläder, I salighet
står smyckad utan kläder.
för Ramsans Stol.

19. Ett sällhets land ther the få frid-
sens Palmer, Ther the med frögd få
siunga nya Psalmer bland Helgon och
then liufwa Angla Chor: Ett sällhets
land ther ådla lifsens Crona af stenar
full blir theras hufwud bona
I Glädje stor.

20. E